

Verhaal van de Maand maart 2008

In het holst van de nacht verschafte een dief zich met een valse sleutel toegang tot de werkplaats, waar met de hand peperdure tapijten werden geweven. Hoewel hij inmiddels redelijk de weg kon vinden in het ge-

bouw, moest hij toch in het aardedonker van deze nacht zich zoekend en tastend een weg vinden. Voor het wist stak hij zich aan een lange naald door de tapijtwever achter gelaten een tapijt op het weefgetouw. Deze onfortuinlijke ontmoeting kostte hem een oog.

De volgende dag verscheen hij voor Karakash, die zich op zijn onpartijdigheid als rechter voorstond, om verhaal te halen. Zijn halve gezicht ging schuil achter lange repen wit verband, die langzaam rood kleurden. Karakash ontbood terstond de tapijtwever. Hij keek hem strak in de ogen en vroeg:

"Is het waar, dat jij een paknaald in het tapijt op je weefgetouw hebt achtergelaten, toen je naar huis ging?"

De tapijtwever knikte.

"Weet dan dat deze arme dief door jouw achtteloosheid een oog heeft verloren. Hij was van plan je te beroven, toen hij in het duister struikelde en zijn oog aan de naald stak. Noemt men mij niet Karakash, de onpartijdige rechter? Deze arme dief verloor door jouw fout een oog. Het lijkt mij op zijn minst rechtvaardig jou op eenzelfde wijze een oog af te nemen."

Maar, Heer Rechter", protesteerde de tapijtwever, "de man kwam om mij te beroven. U zei het zelf! Hij had geen enkel recht om in mijn werkplaats te zijn."

"Wij zijn absoluut niet geïnteresseerde wat deze dief van plan was te doen. Het enige waar het ons om gaat is wat hij *de facto* heeft gedaan. Toen jij vanmorgen bij je werkplaats verscheen, was toen de deur beschadigd? Miste je iets?"

De tapijtwever schudde het hoofd.

"De rover heeft jou dus geen enkele schade

berokkend. Maar jij! Eerst verwond je hem, nu beledig je hem ook nog, door hem hier publiekelijk zijn wijze om zich in zijn levensonderhoud te voorzien onder de neus te wrijven! De rechtvaardigheid verlangt nu dat jij op jouw beurt een oog inlevert."

De tapijtwever probeerde zijn schuld financieel af te lossen, eerst door de dief geld aan te bieden, toen de rechter... tevergeefs. De onpartijdige rechter bleef bij zijn uitspraak. Toen, in opperste vertwijfeling, kreeg de tapijtwever een inval:

"Een oog voor een oog, is zeker rechtvaardig, Heer Rechter. Het is echter allerm minst rechtvaardig dat ik als getrouwd man met kinderen en een bloeiende onderneming meer nadeel van het verlies van een oog zal ondervinden dan deze nachtelijke dief. Hoe zal ik ooit mijn prachtige tapijten kunnen blijven weven met slechts één oog?"

Ik weet het veel beter gemaakt: naast mij woont een wapenhandelaar. Neem hem een oog af. Hoezo heeft hij twee ogen nodig om door het vizier van een geweer te kijken?"

Onze onpartijdige rechter, geraakt door deze rechtvaardige gedachtenlijn, ontbood de wapenhandelaar en liet hem een oog uitsteken.

Niet lang daarna was een timmerman bezig de laatste hand aan een nieuwbouwwoning te leggen, toen een steen van de bovenverdieping naar beneden viel en zijn been brak. Ook de timmerman haastte zich naar Karakash, de rechter die zich voorstond op zijn onpartijdigheid, om zich van zijn rechten te verzekeren. De timmerman beschuldigde de huiseigenaar van nalatigheid.

"Het is niet mijn schuld, maar van de aannemer", verdedigde de huiseigenaar toen hij voor Karakash was ontboden. De aannemer werd gehaald.

Ook de aannemer ontkende alle aansprakelijkheid, aangezien op het moment dat hij de betrokken steen in de muur had willen plaatsen, een mooie vrouw was gepasseerd in een kleding van zulk betoverend rood, dat hij niet meer goed in staat was geweest zich te concentreren. Karakash, zuchtte, zweeg en met een simpele beweging van zijn hand gaf hij opdracht de vrouw in het rood op te sporen. Toen zij voor hem stond, zei hij:

"Mooie vrouw, de rode kleding die jij toentertijd droeg heeft uiteindelijk ervoor gezorgd dat deze timmerman zijn been brak. Derhalve dien jij de schade te betalen."

De vrouw schudde het hoofd.
"Niet ik maar de stoffenhandelaar is verantwoordelijk. Ik ben slechts naar hem toe

om een leuke stof voor een nieuwe jurk te kopen. Het enige stuk stof dat hij had dat geschikt was, was deze opvallende rode stof."

Even later verscheen de stoffenhandelaar voor Karakash. Hij ontkende alle schuld, omdat een Nederlandse fabriek hem deze opvallende rode stof had gezonden terwijl hij toch heel andere had besteld.

Toen werd het de Karakash rood voor de ogen.
"Wat", schreeuwde hij luid! "Addergebroed! Doe jij zaken met die ongelovigen!? Verdwij

uit mijn ogen. "
Onvermurwbaar beval hij de handelaar op te hangen in de opening van zijn eigen voordeur.

Rechtsdienaren grepen de handelaar en sleepten hem mee naar zijn huis. De stoffenhandelaar was echter een zeer lange man, te lang om effectief in zijn eigen voordeur te worden opgehangen. Onverrichterzake keerden de rechtsdienaren terug.

"En", informeerde Karakash, "is dat addergebroed dood?"
Hoofdschudden was het antwoord. "De man is lang en zijn voordeur is laag", voegden de rechtsdienaren schoorvoetend toe. "Ophangen heeft geen zin."

"Neem dan de eerste de beste man die kort genoeg is", sprak Karakash en maakte zich op voor een nieuwe onpartijdige rechtspraak.

- vrij naar een Palestijns verhaal
- opnieuw verteld door Marcel van der Pol
- afbeeldingen: internet

Marcel van der Pol

www.keridwen.nl